

BLAŽENI BERNARD DE HOYOS

Iz pisma vrhovnega predstojnika Družbe Jezusove p. Adolfa Nicolása »vsej Družbi« ob beatifikaciji p. Bernarda de Hoyosa (1711 – 1735), ki velja za prvega apostola Srca Jezusovega v Španiji. Za blaženega je bil proglašen 18. aprila 2010 v Valladolidu v Španiji.

Bernardo de Hoyos se je rodil v Torrelobatonu (Valladolid) 21. avgusta 1711. Študiral je v jezuitskih kolegijih v Medini del Campo in Villagarcii de Campos. V Villagarcii de Campos je leta 1726 vstopil v Družbo, v noviciat, ki je bil v isti zgradbi kot kolegij. Najprej je moral vztrajno prositi svojo družino za dovoljenje in prepričati provinciala, ker je bil še zelo mlad (še 15 let ni dopolnil) in je bil slabotnega videza. V času, ko je bil novinec (1726 – 1728), sta bila kanonizirana Alojzij Gonzaga in Stanislav Kostka, ki sta bila jezuitskim študentom postavljena za vzor. Vendar je nanj posebej vplival Janez Berchmans, katerega proces za kanonizacijo je tedaj že zelo napredoval.

Dve leti noviciata sta bili zanj stopnja iniciacije k mističnemu življenju, tri leta filozofije (Medina de Campo, 1728 – 1731) pa so bila globoko notranje čiščenje po trdi izkušnji *noči duha*.

Teologijo je študiral v kolegiju sv. Ambrozija v Valladolidu (1731 – 1735). Tu je dosegel svoj vrh v duhovnem življenju, ki je iz njega naredilo pravega mistika. V dolgem *Obračunu vesti*, ki ga je leta 1732 izročil svojemu duhovnemu voditelju p. Juanu de Loyola, piše: *»Vidim, da je moje srce v celoti usmerjeno k svojemu Bogu, podobno železu, ki ga privlači ljubljeno. Ono ljubi edino Boga, išče edino Boga, teži edino k Bogu...«* Zaradi jasnovidnosti, s katero je razpoznaval in opisoval duhovne vzgibe, je njegov duhovni voditelj sodil, da ta mladenič *»zelo presega svoja leta v spoznanjih, ki bi mu jih mogle dati knjige«*.

Poročila, ki vsebujejo interne informacije Družbe (»trienalni katalogi«), govorijo o moči njegovega značaja, ki ga je vedno znal obvladati, o njegovi sijajni inteligenci, trdnosti v boju s težavami, ljubeznivosti in izjemni sposobnosti navezovanja odnosov ter sposobnosti za vse ministerije, posebej za pridiganje.

Dne 3. maja 1733, ko je imel 22 let, je začutil, da mu Gospod zaupa nalogo, ki bo postala edini cilj njegovega življenja: širiti češčenje njegovega Srca kot sredstvo osebne posvetitve in apostolske učinkovitosti. Njegov prijatelj p. Augustin de Cardaveraz, ki je pripravljaval govor za Telovo v Bilbau, ga je prosil, naj mu pošlje nekaj navodil, ki jih bo našel v hišni knjižnici v knjigi *»De cultu sacratissimi Cordis Dei Jesu«* p. Jožefa Gallifeta. Ob branju te knjige, piše Bernardo, *»sem začutil v svojem duhu izjemno dogajanje, močno, sladko in v ničemer burno ali silovito, in sem takoj šel pred Gospoda v Svetem zakramentu, da bi se daroval njegovemu Srcu za sodelovanje, kolikor bi mogel... za razširjanje njegovega češčenja.«*

Bernardo se je tako 12. junija 1733 posvetil Srcu Jezusa Kristusa s pisno formulo, ki jo je petdeset let prej sestavil sv. Klavdij La Colombiere. Ni šlo samo za milost notranjega življenja. Čutil je, da Bog od njega pričakuje, naj postane sredstvo, s pomočjo katerega bo še drugim posredoval bogastvo Jezusovega Srca.

Zavedajoč se zahtevnosti naloge in glede na to, da je bila njegova glavna dolžnost teološki študij, je ustanovil delovno ekipo s kvalificiranimi tovariši, ki so bili popolnoma vključeni v pastoralno dejavnost. Med njimi je lahko računal na zvesto sodelovanje dveh že omenjenih patrov: Juana de Loyola in Avgušтина de Cardaveraza. Prvi je bil zadolžen, naj napiše delo, v

katerem bi bila predstavljena *»bistvo in solidnost tega češčenja«*. Toda osnutek in duša te knjige sta Bernardova. Po različnih težavah je delo končno izšlo 21. oktobra 1734 z naslovom *»Skriti zaklad«*.

V nadaljevanju je bil Bernardov način v tem, da je širil besedila in slike, ustanavljal bratovščine in družbe v čast Srca Jezusovega, prosil, naj govorijo in pridigajo o tem, pisal in naslavljal pisma škofom, celo kralju Filipu V., da bi pri Svetem sedežu podprli predlog za poseben liturgični praznik.

Dne 2. januarja 1735 je bil v Valladolidu posvečen v duhovnika, 6. januarja pa je imel novo mašo v cerkvi kolegija sv. Ignacija. Nekaj mesecev kasneje je v istem kraju začel tretjo probacijo, vendar je ni dokončal, ker je 29. novembra 1735 umrl za tifusom.

P. Manuel de Prado, ki je bil tedaj rektor in je bil prej njegov magister novincev, je skupnostim v provinci 6. decembra 1735 sporočil novico o njegovi smrti. V njem je zapisal o *»njegovi nadpovprečni popolnosti, posebnem daru za molitev, po katerem mu je Bog odkrival najgloblje skrivnosti božanstva, in v zadnjih letih posebno in nežno pobožnost do Svetega Srca Jezusovega.«*

Glas o njegovi svetosti se je razširil kmalu po njegovi smrti. Toda težke okoliščine, v katerih se je znašla Družba in močno nasprotovanje s strani janzenistov sta preprečila, da bi predstavili zadevo za beatifikacijo. Kmalu je sledila ukinitvev Družbe (1773), ki je mnoge načrte potisnila v pozabo.

Ko je papež Pij V. leta 1814 ponovno vzpostavil Družbo, se je začel v vsej Cerkvi zelo naklonjen čas za pobožnost do Jezusovega Srca. Ponovno vzpostavljena Družba se je vrgla v razširjanje in razvoj te pobožnosti ter je dosegla pomembne rezultate, v skladu z versko senzibilnostjo in okusom časa. ...